

goknak ez a szoros kapcsolat közönségünkkel, azokkal, akiknek dolgozunk, a néppel.

Gyakran nekem is alkalmam van segítségére lenni íróknak, különösen fiataloknak, alkotó munkájukban. Nálunk, a szovjet írók szövetségében néhány bizottság működik. Ezekben a tapasztaltabb irodalmi emberek, írók, költők, kritikusok, segítségére vannak a vidéki íróknak, a nemzeti köztársaságok irodalmi embereinek, a fiatal, kezdő íróknak.

A szovjet írószövetség egyik ilyen bizottságának én vagyok az elnöke. Gyakran elbeszélgetek fiatalokkal, akik a mi Szovjet Hadseregünkről, a második világháborúról írnak, kéziratokat olvasok, megbírálok azokat, tanácsokat adok.

De a lényeges az, ami most foglalkoztat: «A tisztalelkiismeretű emberek» című regényem harmadik részén dolgozom. Ez lesz a befejező elbeszélés a Kóvpak hadosztály partizánharcainak utolsó fejezetéről, a háború utolsó időszakáról, a győzelemről.

PJOTR VERSIGORA

HADIFOGOLY JOGÁSZ DALA

*Az első nyolc óra oly gyorsan telt el!
Lassan fogyott a kiszabott homok,
s én az órát lesve lapátoltam :
megmutatom, hogy végére jutok!
És sikerült! Karomban már zsibongott
a vér, amely munkához nem szokott,
de másnap, harmadnap és napról-napra
szaporodtak a betonöszlópok.*

*Szerelőkulcs került aztán kezembe.
Elöttem állt a gép hatalmasan
és széjjel kellett bontanom apróra,
hogy összeszerelhessem majd, magam.
Körülöttem a többi gép dübörgött,
mint egy gigászi nagy szimfónia,
s én dudorászva szereltem. Kerestem,
miért áll gépem, hol van a hiba...*

*Milyen érzés volt egy hónappal később
— kettőszáznyolc munkaóra után —
jelentenem fiatal mesteremnek,
hogy jó a gép, kifogtam a hibán!
Milyen érzés volt, mikor rákapsoltam
az ezer-voltos villanyáramot,
s a gép, az általam javított vaskolosszus
ismét megindult : termelt, dolgozott!...*

Azóta voltam szerelő és fűtő,
 lapátos és művészi tervező
 és megtanultam, mily hatalmas érzés
 az agyban, karban feszülő erő!
 Már megtanultam, mit kíván a munkás,
 mi boldogítja, mikor hazatér,
 és mennyivel többet és jobban termel,
 ha tudja, hogy k i n e k gyárt és m i é r t . . . !

Én visszatérek még az írógéphez.
 Egyszer majd újra csak tollat fogok,
 — de ha a törvényalkotás lesz dolgom,
 tudom hogy kinek adjam a jogot ;
 Ha üggyvéd leszek, tárgyalóteremben,
 tudom, hogy kinek védjem érdekét ;
 s ha bíró leszek, igazságot mérek,
 — hogy emelt fejjel nézzek szerteszét! . . .

. . . Hogy jobbkezemet egy munkás kezébe,
 a balt egy paraszt tenyerébe téve
 bátran nézhessek minden dolgozónak
 meleg, reménytől csillogó szemébe!

Ural, 1947. augusztus hó.

BUDAY ÁRPÁD

BÁNYÁBAD

Kint süt a nap s a hegyek tetejére
 pára, köd ül és a távoli tó
 vize s erdő színe csillan az égen
 s a harmatcsepp a fűvön ragyogó.
 Lankás rét zöld, kék és sárga színekkel
 a békét kis patakok ütemén
 zümmögi és füttyüti s az egekből
 édesen csordul és ömlik a fény.
 Nagy tölgyek alatt a lehullt levelek közt
 sárga, fehér kalapban szeliden
 kicsi gombák ülnek és a lomb közt
 illatos csend mosolyog s lepihen.

Kint süt a nap s a sötét folyosókon
 a bányáslámpa mutatja utunk ;
 csillék közt sietünk beljebb a földbe
 és egyre komorabb helyre jutunk.